

פרק א'

”שִׁמוֹז בְּזוֹר בְּיַלְדוּתְךָ”

[קהלת י"א, ט']

שמש של סוף אוקטובר האירה את שמיו של בניין מינקוף, בניין הפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל-אביב. זוגות-זוגות, קבוצות-קבוצות מילאו סטודנטים את הדשא, כמו ביקשו ליהנות ממפגש מקרי בין קרני השמש לדשא הירוק, לפני שימהרו איש-איש לענייניו - לספרייה, להרצאה או לתרגול. המחזה הססגוני של עשרות הסטודנטים, ספק נערים, ספק בוגרים, היה יפה למראה.

בין המון הצעירים - משתלב היטב בנוף הסטודנטיאלי, אך מובדל ממנו ובלט בנוכחותו - שכב דניאל, סטודנט למשפטים שנה ב'. הגבר יפה התואר התנשא לגובה של מטר ושמונים ושמונה סנטימטרים של גוף רזה וחטוב, בעל גוון עור שחום ופנים מסותתות וזוויתיות כפני קיסר רומאי. מבט עיניו, שצבען חום אדמדם, שידר תמימות ושובבות גם יחד.

כשהיה בן שלוש עשרה כמעט עבר עם הוריו מקיבוץ רמת-דוד שבעמק יזרעאל לרעננה, ועל אף שמלאו למעבר ההוא תשע שנים, נותר דניאל "ילד השדה", הנהנה ללכת יחף על כבישי האספלט הלוהטים, מתרגש לנוכח מפל מים ומסתקרן למראה גומחה בגזע עץ. כשהיה חש כי העיר מכבידה עליו, היה נמלט אל פרדסי ההדרים הסמוכים, שם, היה שוכב בצל אחד העצים ומאזין לצלילי שיריו של בוב דילן. הזמר האמריקאי, כך האמין, העפיל אל פסגת העולם בעזרת שני כלים בלבד - גיטרה ונשמה. השילוב של מראהו הכובש, אהבתו לטבע וחריפות לשונו הפכו את דניאל ל"קלף

מנצח" בקרב בנות המין השני, ולא לב אחד נשבר בעטיו. רבים תהו האם מי שנתפס כשובר לבבות קר רוח, יחוש גם הוא אי-פעם על בשרו מהו שברון לב.

הוא היה שקוע בבלוק דפים צהוב שנח לרגליו ועליו שבע שורות משיר, שעליו עבד מזה מספר ימים. השורה השמינית, במין עיקשות איתנה, סירבה לצוץ. פחות מעשרים דקות לתחילת השיעור הראשון בקורס "דיני זכויות יוצרים", והשורה החסרה טרם נמצאה. בהיותו מרוכז כולו במשימה לא שם לב לקבוצת הבנות שישבו במרחק לא רב ממנו, מתלחשות ביניהן ומחליפות מבטים.

לפתע חש חבטה בראשו, ולרגליו התגלגל אצטרובל מחוצץ.

"הנה אתה!" היה זה נבו, חברו הטוב ללימודים, רודף שמלות מושבע (לגרסתו, רדפו תמיד השמלות אחריו). נבו, בן למשפחה עשירה כקורח, בעלת קשרים ומכרים רמי דרג בכל הארץ, היה טיפוס קולני ומוחצן שאהב את החיים הטובים, אלא שבשונה מרבים מחבריו - הוא גם חי אותם. אולם מתחת למעטה הנער הרע והפרוע שניסה לסגל לעצמו, היה נבו חבר טוב ומסור. דניאל ידע ולא שכח זאת לרגע.

נבו היה נמוך מדניאל בחצי ראש, לחייו סמוקות דרך קבע, עיניו טרוטות ואדומות, כיאה לסטודנט ביום ולחיית מועדונים בלילה, וכל שיערו הבלונדיני נמשך לאחור בקוקו קצר (למעט תלתל אחד, שנשכח, ואולי נשכח במכוון, וגלש לאיטו אל המצח).

"מה קורה לך? זה כאב!" קרא דניאל בכעס ומיהר להכניס את הבלוק הצהוב לתיק, לפני שנבו יבחין בו.

"רבע שעה אני מחפש אותך", אמר נבו, צוחק, תוך שהוא נשכב על הדשא. "ולא תגידי 'תתחדש'?" המשיך בטרזניה.

"על מה?" תמה דניאל, סוקר את השעון של נבו (רבע שעה לתחילת השיעור), מוכן להישבע שכבר ראה אותו בעבר.

"החולצה, טמבל! Tommy Hilfiger מקורית. אבא שלי חזר לפנות בוקר מארצות הברית והביא לי סטוק של חולצות כאלה."

"תתחדש", השיב דניאל בחוסר עניין. מותגים מעולם לא דיברו אליו. הוא לא נזקק להם כדי להיות מוקף בחברים ובנשים. קשה לומר מה היה

בו שגרם לאנשים לרצות בקרבתו, וייתכן שאין טעם לנחש מה היה הדבר. אולי הניסיון לעמוד על קסמו של אדם נדון לכישלון מראש. כך או כך, לדניאל היה ממנו - ובשפע.

“ראית את ההיא שם?” המשיך נבו תוך שהוא מסמן בראשו שמאלה. “נראה לי שהיא חמה עלי...”

דניאל הביט דרך משקפי השמש שלו אל עבר הבנות שנתקבצו בדשא. “מי מהן?”

“ההיא בכחול...”

“פטריסיה”, קבע בביטחון מהול באדישות.

“איך?”

“פטריסיה. ארבע שנים בארץ. במקור מצרפת”, המשיך כמדריך מטיילים המפגין ידיעותיו על אודות פרח נדיר שנקרה בדרכו.

“מאיפה אתה יודע?” שאל נבו, קורן מאושר. המידע על אודות מוצאה של הנערה היפהפיה עורר את משיכתו אליה אף יותר.

“היא איתי ב'רפואה ומשפט'. אמרתי לך להירשם לקורס הזה.”

על אוזניה העדינות של פטריסיה הונח זוג אוזניות, והיא האזינה לשיר תוך שהיא מזמזמת את מנגינתו בקול מתקתק.

“אתה חושב שככה היא גם גונחת?” שאל נבו, כמעט מזיל ריר, כשמבטו נעוץ בה כמהפנט. לפתע התעטשה פטריסיה בקול, ומבטה נבוך.

“יותר מזה”, לחש דניאל באוזנו של נבו תוך שקם מן הדשא.

“נראה לי שככה היא גומרת.”

“זה לא יפה! אתה יודע כמה זמן אני מיושב!”

“זזנו? עוד פחות מחמש דקות לתחילת השיעור”, ביקש דניאל לסיים את השיחה הסתמית.

כשנכנסו השניים אל בניין הפקולטה למשפטים, חלפה על פניהם איריס מזכירתו של פרופסור בר-דיין דיקן הפקולטה, כשיד בתה בת השלוש אחוזה בידה.

“איך הכול היה פשוט כשהיינו ילדים”, מלמל נבו.

“אתה צודק”, השיב דניאל בהזדהות. “בני האדם הם יצורים, שככל שהולך ונוקף הזמן, הם הופכים למסובכים ולעצובים יותר”. נבו נראה מופתע נוכח החשיבות שייחס “ילד השדה” לדבריו. דניאל אהב להביט לאחור אל ילדותו שבעמק יזרעאל. תמיד אהב להיזכר איך היה עוקב אחר הקומביין הקוצר בתנועתו האיטית את הקש מן הצד האחד ו”יורה” אותו קוביות-קוביות מן הצד השני; איך באביב היה הולך עם חבריו לברכת הקיבוץ, לפני שתתמלא במים נקיים לקראת ימות הקיץ החמים, שם, בסתר, היו מנסים לדוג את דגי הזהב שהובאו אליה כדי לאכול את הירק שצמח במימיה העכורים; איך האדים וגמגם שעה שניגש לאיה חברתו הראשונה וביקש ממנה שתצטרף אליו לסרט ביום שישי. האהבה הראשונה, הנשיקה הראשונה. צר היה לו על שלא השכיל לשמור על קשריו עם החברים מן העמק, חברים מילדות רחוקה וקסומה.

במרחק קצר לפני אולם ההרצאות נעצר נבו ופנה לדניאל בקול רשמי ומתרגש: “אני צריך לשאול אותך משהו חשוב, ותגיד את האמת, גם אם היא לא נעימה!”

מעט מבוהל נוכח הפתיח המאיים, מנסה להעלות בדעתו מה מכביד כל כך על נבו, השיב דניאל, מרים גבותיו בציפייה: “ברור, אתה יכול לשאול אותי הכול”.

נבו השתהה לרגע, עטה על פניו מבט רווי חשיבות ושאל: “אתה באמת חושב שככה היא גומרת?”

צוחקים בקול המשיכו השניים לפסוע במסדרון הקומה השלישית.

ולעתים נוסעים בני אדם לארצות רחוקות ולמחוזות חדשים בשאיפה לשכוח את קשיי היומיום, בתקווה לחולל שינוי רדיקאלי בחייהם. אך האם ניתן להעלות על הדעת שכניסה - לא אל ארץ נכר חדשה ולא מוכרת, לא אל מחוז מרוחק ונסתר, כי אם אל כיתת לימוד רגילה - יכולה גם היא לחולל שינוי יסודי שכזה?

דניאל ונבו נכנסו לחדר 309, החדר האחרון מימין בקומה השלישית של הפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל-אביב. ההרצאה עמדה להתחיל.